

havde der i de femten Aar, „Millionpræsten“ residerede her, hersket den bedste Forstaaelse mellem Menigheden og dens Overhoved.

Imidlertid havde Provst Tønnesen god Grund til bittert at beklage sig over sin Formand, der ved sin Fremfærd ganske havde forplumret Begreberne hos Menigheden. Alle havde i den Grad vænnet sig til at betragte baade Tiende og Offerpenge som noget, de kunde give eller lade være med at give efter For-godtbefindende, at da Tønnesen forlangte ordnede Til-stande genindførte og endog med Strenghed fordrede de forskellige Ydelsers punktligge Erlæggelse, betragtedes dette som en for en Gejstlig usømmelig Pengegriskhed og gav Anledning til et Mytteri, der blev den første Begyndelse til det spændte Forhold, som siden uaf-brudt havde bestaaet mellem Præstegaarden og en vis Del af Menigheden.

Men havde Provsten i denne Henseende virkelig Grund til at være misfornøjet med sin Formand, var han ham til Gengæld dobbelt taknemlig for den fyrste-lige Bolig, han havde efterladt ham. Denne svarede just til, hvad der efter hans Forestilling var en pas-sende Residens for vor Herre Kristi Statholder i Vejlbj og Skibberup Sogne; og den var da heller ikke uden Aarsag i, at han endnu hensad i dette — i Forhold til hans Alder og Anciennet — temmelig tarvelige Embede. Hertil bidrog dog ogsaa formentlige Kræn-kelser, der var bleven ham tilføjet fra højere Steder, og som han tilskrev personligt Nag hos hans nærmeste overordnede, den saavel i kirkelig som politisk Hen-seende sjælden frisindede Bisp, til hvis Udnævnelse han for et Øjeblik siden i sin Samtale med Kapellanen havde hentydet. Det var nemlig ikke Provst Tønnesens Fejl at værdsætte sig selv for ringe; og da han et Par Gange var bleven forbigaaet ved Besættelsen af nogle af Landets større Embeder, betragtede han dette som en bevidst Forurettelse og besluttede ikke oftere at søge